

HỒI THỨ SÁU MƯƠI LĂM

Nam-Cầm kể chuyện đầu độc Dương-Khang
và biếu Quách-Tĩnh sách quý.

Hoàng-Dung trước đây đã nặng tình cảm với Mục-niệm-Từ, thương Mục-niệm-Từ chẳng khác thương thân, vì nàng thấy Mục-niệm-Từ chẳng khác một kiếp hoa bạc mệnh.

Nay trong đau khổ của Mục-niệm-Từ, Hoàng-Dung cũng không cảm được đồng lệ thương tâm.

Nàng chớp chớp đôi mắt, vài giọt lệ lăn xuống gò má. Niệm-Từ càng tủi thân, khóc dữ hơn.

Lúc này đáng lẽ Niệm-Từ nói nhiều tâm sự với Hoàng-Dung, tuy nhiên, vì quá đau khổ, nên nàng cứ khóc mãi. Nàng đợi khóc cho vui sâu bớt thâm rồi mới có thể kể về được niềm riêng.

Thật ra, mỗi đau buồn của Niệm-Từ chỉ có thể kể cho Hoàng-Dung nghe mà thôi, ngoài Hoàng-Dung có lẽ nàng đành ôm hận xuống tuyến đài, không làm sao hé môi nói với ai được.

Bốn người, một trai ba gái ngồi hai nơi, tuy thế những câu chuyện hai bên đều có thể nghe chung được.

Qua một lúc thẩn thức, Niệm-Từ một tay nắm chặt tay Hoàng-Dung, một tay ôm lưng Nam-Cầm, mắt nhìn mây trời trên dòng suối nói với giọng buồn buồn :

— Sau khi được chứng kiến Dương-Khang hạ sát Âu-dương Công-tử, chúa Bạch đà-son, tôi yên chí là gã đã đổi tà quy chánh. Lại thấy hai vị chức sắc trong bang Khất-cái tận tụy theo hầu hần, dẫn hần đưa về hướng tây để đến nơi Quân-son đại-hội, nên tôi vui vẻ theo hần. Quảng thời gian đó, hần không tỏ ý gì xấu xa cả.

Cho đến buổi chiều khi mà toàn bang Khất-cái họp nhau ở Động-dinh-hồ, thì hần nghiêm trọng báo tôi :

— Giờ đây anh khác xưa nhiều lắm ! chính Hồng-bác-cái đi đi mệnh cho anh giữ chức bang-chủ toàn quốc, nên anh phải điều khiển cuộc hội này.

Tôi thất kinh, nhưng cũng mừng thầm ! Thật ra lúc đó tôi chưa tin, vì hần là đứa giả dối với tôi nhiều lần.

Ồai ồm thay chính mắt tôi lại trông thấy bốn vị trưởng lão tối cao trong bang Khất-cái gặp hần đã dùng đủ nghi lễ để tiếp đón, và mười phần kính trọng, vì vậy tôi không còn lý do nào để nghi ngờ được nữa.

Tôi vốn chỉ là một người chịu ơn của Hồng Ân-sư, nhưng tôi không có chân trong số bộ hạ này, thành thử lúc mở hội, tôi không dám đến, chỉ chờ hân ở tại một tú lều ở phố Nhạc-Châu.

Thú thực, lòng tôi lúc đó quá sung sướng, tưởng tượng hân đã hồi tâm trên con đường thiện. Nếu hân được giữ chức Bang-chủ gần gũi những tay hảo kiệt trong bang, thì thế nào chẳng nên người sau này.

Tôi hy-vọng hân sẽ nhớ mối phụ-thù, chặt đầu tên giặc Hoàng-nhan Liệt để cha mẹ tôi dưới tuổi vàng ngọc cưới, khi đã có một đứa con xứng đáng dòng họ Dương.

Đêm ấy, tôi mừng quá, không sao ngủ được, thao thức suốt đến sáng.

Cho đến lúc mặt trời mọc, tôi đang nằm mơ màng giấc điệp thì thoáng thấy bên ngoài có một bóng người nhảy qua cửa sổ.

Người đó chính là hân!

Gã vừa nhảy xổ vào đã bỏ lên giường, toan giờ trở làm bậy! Tôi xồm vậy được, gạt tay hân và tỏ lời trách móc.

Hân nói:

— Em à! Đại cuộc đồ võ cả rồi! Giờ đây chúng ta phải tìm đường trốn thoát cho mau.

Tôi ngạc nhiên trở mắt nhìn hân, hỏi:

— Thế nào? Anh nói sao?

Hân buồn buồn nét mặt, giải bày:

— Anh chẳng ngờ trong bang, Khất-cái nội bộ mâu thuẫn nhau, không chịu di mệnh của Hồng-Bắc-Cái. Trong đó có phái áo sạch và phái áo bẩn. Phái áo sạch tuy có đến ba vị trưởng lão trong bang chức sắc, nhưng thủ hạ lại ít hơn phái áo bẩn, thành thử họ đứng ra tranh chấp, đánh nhau chết chóc không biết bao nhiêu mà kể. Anh tính chuyện không xong nên mới nhảy về đây.

Tôi tỏ ý bất bình, trách:

— Sao anh không ở lại cố đàn xếp để cho trong bang được ổn thỏa.

Hân đáp:

— Ôi chao! Trong bang toàn là hạng võ lâm cao thủ. Họ đòi bắt anh đem ra xử tội! May mà anh đủ bản lĩnh để chống đối, nếu không đã toi mạng rồi! Hơn nữa, may được Cửu-thiên-Nhận ân nhân đến giải cứu cho anh kịp thời. Ôi! Cửu trưởng lão thật là kẻ tài cao

và nhân đức. Sau khi anh được Cửu trưởng-lão tiếp đón toàn bang Khất-cái đều sợ hãi, trở mắt nhìn không dám động đến anh nữa.

Tôi hỏi:

— Thế thì việc gì anh lại sợ hãi mà chẳng ở đó lo công việc đàn xếp cho ổn.

Hân đáp:

— Tuy được Cửu trưởng lão cứu nạn, nhưng chúng nó vẫn hăm hăm muốn bắt anh để trị tội. Vì chúng không tuân lệnh Hồng-chưởng, lãnh mạng từ ngày rồi sẽ liệu.

Tôi hỏi:

— Núi Thiết-Chường là nơi nào?

Hân đáp:

— Đó là sào huyệt của họ Cửu, nơi mà các anh hùng hảo kiệt đều không ai dám đến vì sợ oai Cửu-lão.

Tôi buồn bã khuyên:

— Nay trong bang Khất-cái bất hòa, anh được di mệnh của Hồng Ân-sư, lẽ ra phải đến cậy những người có uy tín như Khuru đạo-trưởng chẳng hạn, đến đó đàn xếp, cốt sao tránh được điều tổn thương trong bang, để Hồng Ân-sư được vui vẻ nơi tuổi vàng. Còn việc anh có làm bang chủ hay không cũng được, không quan hệ gì.

Hân bảo:

— Điều đó sau này hãy tính. Bây giờ bọn chúng đang đua nhau lũng vào phố tìm bắt anh. Việc cấp thiết là phải lánh mình trước đã. Chúng ta nếu cùng nhau đến núi Hưu-Trào nương nhờ Cửu-lão một phen.

Tôi đồng ý không muốn đi, nhưng hân cứ giục mãi, buộc tôi phải đi cho kỳ được.

Khi đến núi Hưu-Trào, hân được bè đảng của Thiên-Nhận đón vào. Ở đó chẳng bao lâu, tôi nhận rõ bè đảng Cửu-thiên-Nhận toàn là lũ độc ác, bạo hành, ngày nào cũng làm cái chuyện cướp của, hiếp gái không ngớt. Trong sào huyệt lại đặt nhiều cơ cấu bí mật để thực hiện những âm mưu đen tối của bọn côn đồ.

Biết chúng là lũ bất lương, tôi bảo hân:

— Tuy anh không muốn giữ chức Bang chủ trong bang Khất-cái, và thấy bang Khất-Cái lâm vào tình thế nội biến mặc lòng, song chỗ

Hồng An-sư là nghĩa trọng, anh phải tìm cách làm sao hân gắn lại cho bang mới phải nhiệm vụ.

Hân lắc đầu bảo :

— Bọn Khất-Cái toàn là lũ ăn mày bần thiếu, anh không thể nào gần chúng nó được. Chúng nó đã tranh giành địa vị, chém giết nhau thì cứ để mặc cho chúng nó chết hết cũng được.

Lời nói ấy, tôi tưởng hân vì giận các chức sắc trong bang Khất-cái nên nói dối, tôi cố tình cần nỉ hân mãi.

Hân mỉm cười nói :

— Thế cũng được ! Nhưng trước khi nghe lời em, anh muốn được thành thân với em đi.

Vừa nói, hân vừa bước đến, mặt đỏ gay, đôi mắt đầy dực vọng. Tôi bối rối, đứng phắt dậy, bảo :

— Nhiệm-vụ làm trai đối với đời là lớn, còn tình vợ chồng, lúc đã yêu nhau muốn gì chẳng được. Nay em đã hứa với anh lúc nào trả xong thù cho thì em sẽ hiến thân cho anh kia mà, muốn gì ?

Hân cứ đòi mãi, làm tôi phải đứng lời lẽ nặng nề cự tuyệt.

Hân giận quá, bỏ ra đi, đến phòng Cửu-thiên-Nhận bàn tính chuyện gì chẳng rõ.

Tối hôm ấy tôi nằm một mình trong phòng suy nghĩ đủ điều, nhận xét từng hành vi, từng cử chỉ của hân, và nghĩ thầm :

— Hân là đứa ham mê tình dục, lúc nào cũng thích chuyện gió trăng. Nay dù sao hân cũng đã cải tà quy chính, chỉ vì công việc hân bị trở ngại nên hân buồn lòng, nếu mình gột gông nói hân lúc này chẳng khác nào mình đã vô tình xưa đuổi tâm hồn hân vào đường bất mãn, trở lại nếp xưa.

Nghĩ như thế, tôi định đi tìm hân để làm lành.

Ngờ đâu, khi đến một phòng lớn kia thì nghe có tiếng hân đang thăm thẳm, to nhỏ với một người nữa.

Tôi không muốn nghe lên câu chuyện của ai, nên lại trở về phòng riêng lấy bút viết mấy câu, định đem đến nhét vào cửa sổ để báo hân trở về.

Nhưng khi tôi đến đó thì người kia còn mãi chuyện trò với hân. Tôi nép mình vào bóng tối, bên cửa sổ để đợi người kia bước ra, tôi sẽ nhét phong thư vào cũng được. Vì chuyện làm hòa với hân thì khó chứ chuyện làm lành với hân thì lúc nào chẳng được.

Bỗng có tiếng người kia nói rất lớn, làm cho tôi không muốn nghe cũng phải chú ý :

— Tiều vương-gia ! Bật đèn trong nhà còn khuya thì vợ chồng nhà ai lại tránh khỏi xích mích. Cửu bang-chủ thấy Tiều vương-gia buồn vì vợ con nên sai tôi đem đến một món đồ chơi này tặng Tiều vương-gia để giải khuây.

Tôi nghe nói, chẳng biết đó là món đồ chơi gì, nên tò mò đưa mắt ghé nhìn vào khe cửa sổ. Bên trong ánh đèn dầu sáng rực. Một tên trong đảng Thiết-Chương mặc đồ đen, ngồi trên chiếc ghế nệm.

Hân vỗ tay một cái, tức thì thì trước đây hành lang có tiếng chân người đi thình thịch.

Gã Dương-Khang nét mặt không vui không buồn. Khi ánh cửa mở, bên ngoài hai tên thủ hạ khiêng vào một cái lồng tre rất lớn, bên ngoài có phủ một tấm vải trắng.

Trông thấy chiếc lồng, gã Dương-Khang nói :

— Đa tạ Cửu bang chủ đã chiếu cố đến kẻ hèn này. Nhưng xin đại huynh miễn cho, vì kẻ hèn này có một tâm sự không vui.

Tên đồ dâng trong bang Thiết-chương tỏ mặt nhìn Dương-Khang nói :

— Ấy chết ! Xin Tiều vương gia chớ vội từ chối. Đây là một món đồ chơi đặc giá vô cùng ! Tôi tưởng Tiều vương gia mà trông thấy thì chẳng bao giờ nỡ từ chối !

Hoàng-Dung nghe Niệm-Từ kể đến đây, vội ngồi nhón dậy, vỗ tay nói :

— A ! Tôi đoán được ngay ! Trong lồng ấy chắc là rắn hoặc hổ, v.v. vì hai thứ ấy Cửu thiên-Nhận cho là quý và thích nhất.

Quốc-Tình tuy ngồi cách đấy không xa, nhưng lúc nào cũng để ý theo dõi câu chuyện. Chẳng không nghĩ như Hoàng-Dung mà đoán rằng tên sai Thiết-chương có nhiều bảo vật, chắc là Thiên-Nhận đã tặng cho Dương-Khang một món châu báu nào đó. Chẳng nóng lòng được biết sự thật, nên ngóng cổ trở mắt chờ.

Trong lúc đó Nam-Câm vẫn ngồi đợi, đôi mắt dịu hiền với dòng suối chảy, mặt buồn rười rượi.

Mục-niệm-Từ bốp mạnh tay Hoàng-Dung thò ra một hơi dài nói :

— Hiện mọii là kẻ thông minh, đã đoán thì ít khi sai. Nhưng lần này hiện mọii không nói trúng món đồ chơi ấy đâu.

Dứt lời, Niệm-Từ đưa mắt nhìn Nam-Cầm, với giọng chua xót và đau đớn:

— Khi chiếc lồng kia giờ ra, thì trong đó là Nam-Cầm.
Hoàng-Dung hét lên:

— Chị Nam-Cầm là món đồ chơi! Sao chúng lại gọi thế?

Bây giờ Nam-Cầm mặt đầy uất-ức, đôi vành môi cong cong như muốn khóc, quay nhìn Hoàng-Dung như ngắt nghẹn.

Mục-niệm-Từ nói tiếp:

— Còn biết nói sao hơn khi chúng nó chỉ là những đứa đã mất đi mắt, dùng người làm món đồ chơi.

Quách-Tĩnh xen vào hỏi:

— Tại sao Tân tiều muội lại lọt vào tay của bọn Thiệt-Chương?

Mục-niệm-Từ vượt vượt trên chiếc lưng ong của Nam-Cầm đáp:

— Đến đây tôi xin nhường lời cho chị Nam-Cầm thuật lại thì mới rõ ràng hơn.

Nam-Cầm không nhìn ai, đôi mắt rướm lệ, và vẻ mặt vẫn thản nhiên vì quá cay đắng, giọng ngập ngừng:

— Sau bữa Quách Ân-nhân và Hoàng Cô-nương đi khỏi nhà, ông cháu tôi vẫn tiếp tục việc bắt rắn sinh nhai. Lúc nào ông cháu tôi cũng nhắc đến Quách Ân-nhân và Cô-nương. Ông tôi luôn luôn khen Quách Ân-nhân là người hào kiệt, đáp đứ trên đời ít có.

Quách Ân-nhân và Cô-nương ra đi, để lại cho gia đình tôi một niềm luyện tiếc, quanh hiu.

Một bữa nọ, tôi đến suối Thạch-Cước bắt vài con rắn đem về để ông tôi ngâm rượu, bất đồ bị ba tên lạ mặt từ trong bụi cây nhay xổ ra, tên nào cũng hung ác, bọn chúng tiến đến bên tôi và nhìn vào mặt tôi, cười híp mắt.

Tôi biết chúng là phường bắt lương, vội vụt chiếc giỏ rắn, toan chạy về nhà, nhưng khốn thay hai chân tôi quỳnh quáng không sao chạy nhanh được. Chúng đuổi theo và bắt được tôi.

Tôi thất kinh la lên chói lói! Ông tôi nghe được, vác gậy chạy ra, những tưởng cứu cháu, không ngờ bị ba tên ác tặc múa dao chém nát ông tôi như tương.

Quách-Tĩnh nghe nói hậm hực, trợn tròn đôi mắt, đưa chân đá vào một tảng đá, khiến cho tảng đá lăn tròn xuống mặt suối.

Nam-Cầm thất kinh quay nhìn lại, rồi nâng tiếp tục kể:

— Lần trước Quách Ân-nhân cứu thoát được tôi, nhưng lần này vì không gặp được Ân-nhân nên không còn biết nhờ ai giải nạn. Tôi bị chúng điệu về sào huyệt nơi núi Thiệt-chương.

Lên đến núi, tôi mới biết Cửu-thiên-Nhận không phải chỉ bắt một mình tôi mà còn bắt hơn bốn năm mươi người nữa, cũng làm nghề bắt rắn, vì hẳn căn có nhiều người bắt rắn để bán đem về nạp cho hắn dùng vào việc luyện công.

Hoàng-Dung gật đầu xen vào nói:

— Đúng rồi! Nó căn có nhiều rắn độc để luyện ngũ độc thiệt chương đấy mà.

Nam-Cầm ngờ ngác một chút rồi lại kể tiếp:

— Cửu-thiên-Nhận nhốt tôi lại trên núi, ngày ngày cho bộ hạ dẫn tôi đi xuống núi tìm hang sâu bắt rắn độc đem về. Cả mấy chục người bị bắt cũng đều làm cái công việc như tôi, nhưng mỗi kẻ một nơi.

Khi bọn tôi bắt được mấy ngàn rắn độc thì Cửu-thiên-Nhận cho phép chúng tôi được nghỉ mấy bữa. Trong những ngày nghỉ thì chúng lại bắt coi sóc ếch xanh, ếch ương, bày trận cho chúng đánh nhau.

Lúc nào ếch xanh và ếch ương cắn nhau đến độ say máu thì Cửu-thiên-Nhận lại thả đoàn rắn ra, để cho rắn dớp lấy ếch xanh mà ăn.

Đặc biệt là hệ lúc nào ếch xanh và ếch ương đánh trận, Thiên-Nhận mới mới quan sát, rồi bắt chước theo điệu bộ của ếch xanh bò xồm xồm dưới đất.

Hoàng-Dung nghe Nam-Cầm kể đến đây, không thể nín được nữa, vội nói lớn.

— Quách ca! Có phải Cửu-thiên-Nhận muốn bắt chước lối «Hàm mô» của Âu-dương-Phong để độc chiếm Cửu âm chân kinh chăng?

Quách-Tĩnh ngày mặt, không hiểu ý Hoàng-Dung, vội hỏi lại:

— Dung nhi! Em nói thế nào?

Hoàng-Dung nói:

— Hay là Cửu-thiên-Nhận thấy thế võ «Hàm mô» của Âu-dương-Phong lợi hại, cố bắt ếch xanh và ếch ương đặng tập theo lối đánh ấy để địch với Âu-dương-Phong.

Quách-Tĩnh lắc đầu:

— Thế «Hàm mô» là thế võ đặc biệt của Âu-dương-Phong hấp thụ luyện tập hơn bốn mươi năm trời, Cửu-thiên-Nhận đâu có rên luyện cũng chưa chắc đã hơn được. Anh tướng Cửu-thiên-Nhận không đặt gì làm cái việc tôn công ấy.

Hoàng Dung suy nghĩ một lúc rồi nói lớn :

— A ! Em hiểu rồi ! Cửu thiên Nhạn không phải luyện thể võ «Hâm mô» mà hẳn luyện ngũ độc «thiết chương» để trừ thể «Hâm mô». Vì ngũ độc thiết chương là một thể võ dòng loài rắn độc, mà rắn độc là giống khác-tính của loài ếch xanh. Ấy vậy ngũ độc thiết chương tất phải trừ được «Hâm mô công».

Quách-Tĩnh chợt hiểu, gật đầu :

— Em nói có lý ! Theo lời Đoàn hoàng-gia thì kỳ luyện kiếm Hoa sơn sắp đến, kẻ nào bá chủ quần hùng sẽ độc chiếm «Cửu âm chân kinh». Biết đâu Cửu-thiên-Nhạn luyện ngũ độc thiết chương là voi tham vọng đó.

Hoàng Dung cười lớn :

— Như vậy thì cũng tội nghiệp cho lão Cửu gia.

Quách-Tĩnh hỏi :

— Em nói sao ?

Hoàng Dung đáp :

— Hẳn muốn độc chiếm «Cửu âm chân kinh» nhưng hiện nay làm gì có «Cửu âm chân kinh» mà độc chiếm, trừ khi mổ bụng hai người ra mới lấy được.

Quách-Tĩnh cũng cười lớn phụ họa :

— Mà có mổ bụng anh và Châu sư-cạ, vị tất đã lấy được chân kinh ! Ôi quyền kinh báo hại ấy đã tiêu tàn rồi mà người đời vẫn còn nuôi mộng tham tâm em nhỉ !

Hoàng Dung nói :

— Như vậy cũng hay chứ có hại gì ! Chúng ta để cho hai thằng kịch độc ấy đánh nhau cho chí tử, dựa nào giới thì sống, dựa nào đó thì chết, chúng ta đứng giữa xem chơi cho khoái. Anh thấy lão Cửu thiên Nhạn và lão Âu dương Phong ai hơn ai kém.

Quách-Tĩnh nói :

— Cả hai đều thuộc vào hàng độc ác và bản lãnh cao cường. Nếu đấu nhau chưa chắc đã ai hơn.

Hoàng Dung nói :

— Em mong sao cho hai lão ấy, hại lẫn nhau, để trừ mối hại cho giới võ lâm. Nhưng đó là chuyện sau này, giờ đây xin chị Na-Cầm kể nốt cho chúng tôi nghe câu chuyện tại sao chị bị bắt nhốt vào chiếc lồng tre ấy ?

Nam-Cầm đáp :

— Tôi bị chúng bắt làm nữ-nô thì đầu chúng có đặt lên mặt thớt lấy dao mổ làm trâm mảnh cũng chẳng biết làm-sao, huống nó bị chúng nhốt vào lồng tre.

Hoàng-Dung thấy thái độ Nam-Cầm trong câu chuyện, lúc nào cũng tỏ ra cay đắng, nửa chán đời, nửa hậm hực, biết là nặng đã từng phen bị đập liễu với hoa.

Tuy nhiên, Nam-Cầm là phận gái đào tơ, mệnh mai yếu ớt, trách sao nàng khỏi đau buồn chán ngán !

Kể đến đây, Nam-Cầm vẫn chăm chú nhìn dòng nước suối chảy, không hề đưa mắt nhìn ai, mà mặt có vẻ thẹn thùng.

Mục-niệm-Từ biệt ý, lên tiếng thay lời bạn :

— Tôi thấy lúc đó Tân hiền muội ngồi nhòm dây trong chiếc lồng tre, sợ quá toàn thốt lên, nhưng chợt nghĩ lại mình là kẻ đang núp bóng để dò la tự sự, nên lại dằn lòng được, đứng im tiếp tục nhìn vào.

Bấy giờ gì Dương Khang mặt mũi tái mét, còn tên đồ đảng của Cửu-thiên-Nhạn lại đi ý cười hồ hồ, nói :

— Tiểu vương gia ! Môn chơi này hừ vị biết bao, sao Tiểu vương gia lại tỏ ra lạng lạng và sợ sệt.

Gã Dương Khang vội xua tay đáp :

— Xin chờ làm như vậy, lỡ Mục Cô-nương bắt gặp thì là một điều đại bất-nghị cho tôi.

Nói đến đây, Mục-niệm-Từ thở dài, rồi xuống giọng :

— Vì nghe giọng nói của hắn có vẻ trung thực, nên tôi nghĩ hẳn là kẻ-chung-tính, đã vì tội mà tự chửi trước, một đóa hoa quốc-sắc thẹn lương.

Chợt nghe tên đồ đảng của Cửu-thiên-Nhạn nói :

Tại sao tiểu vương gia lại sợ một cách vô lý như vậy ? Trong phòng kín này Mục cô-nương làm gì biết được ! Nếu món đồ chơi này Tiểu vương gia thấy thú vị, va-va trạch thì vài bữa nữa, lúc Tiểu vương gia xuống núi, chúng tôi sẽ cho đóng thùng gửi đến vương-giàu để Tiểu vương gia tiếp tục làm vui. Mục cô-nương chỉ là cô gái quê mùa chân thật, làm gì hiểu được câu chuyện kín đáo này.

Gã Dương Khang đứng lững lờ nhìn nét mặt đăm chiêu nhìn ra phía trước. Tên đồ đảng thấy vậy mở lồng để xác Nam-Cầm đặt trước mặt Dương Khang và dặn :

— Có hãy ở đây hầu tiếp tiểu vương gia, chớ có e thẹn nghe chưa ? Tiểu đệ tiểu vương gia có một lời trách móc nào thì cứ không được toàn thân đó.

Nam-Cầm lúc đó chẳng khác nào một con vật hy sinh, bị người ta đem đến tế thần. Mặt nàng không còn sắc diện.

Tên đồ đảng nói dứt lời khoạc tay ra lệnh cho hai thủ-hạ xách chiếc lồng tre ra ngoài, rồi hần cũng nói gọt theo, khép chặt cánh

cửa phòng lại.

Bấy giờ Dương Khang coi bộ đã bình tĩnh. Trong phòng chỉ còn một mình hắn và Nam Cầm. Hắn bước đến đốt thêm một chiếc nến, cầm soi vào mặt Nam Cầm.

Vừa thoáng qua, có lẽ hắn đã thấy vẻ đẹp long lanh của Nam Cầm, nên liền khoát tay choàng lấy nàng nói riu rít:

— Em đẹp lắm! Thật là một đóa hải đường của bầu trời xuân! Em là ai đây nhỉ? Một tiên nữ lại xuống trần gian này chăng?

Nam Cầm chẳng nói năng gì cả, đôi mắt nghiêm nghị như một pho tượng nữ thần nhìn vào kẻ dám ô danh ghét.

Dương Khang đưa tay vuốt nhẹ vào má Nam Cầm, cúi đầu áp sát vào vai nàng, nói giọng say sưa:

— Ô! Thật là một món đồ chơi quý-giá! Một báu vật vô ngần!

Trong lúc đó, tối tức quá, mắt hoa lên không còn trông thấy gì nữa, hai chân như mất cả sức lực, té quỵ xuống đất. Chẳng biết Dương Khang đã làm gì, khi tối đứng lên thì thấy Nam Cầm hiện muội tay cầm một con dao nhỏ hai lưỡi, mắt trừng trừng nhìn Dương Khang, quát lớn:

— Đồi tào đã bị bắt đến đây xem như không còn nữa. Vậy chỉ một lần chết mà thôi, đầu mày có con vua cháu chúa mặc mày, hễ động đến mình tao, tao đâm nát mặt mày lập tức.

Cử chỉ của Nam Cầm hiện muội, làm cho tối kinh phục vô cùng! Đầu đứng trước cái chết mà khi phách vẫn hiện ngang. Chỉ có một con dao bất rán nhỏ xíu mà Tần hiện muội đã làm cho đũa đâm ở kia phải lùi lại ba bước.

Tuy nhiên, Tần hiện-muội là gái yếu đuối không có chút võ nghệ, làm sao chống nổi với hắn.

Dương-Khang cười hề hề bước tới đưa tay bắt hai cúc nút vàng trước bụng Tần hiện-muội. Hai tiếng bịch bịch, hai hột nút tung ra.

Nét mặt Tần hiện-muội đẫy sát khí, lưỡi dao vung tới, nâng đầu thẳng vào mặt Dương-Khang.

Nhưng chỉ một cái vung tay nhẹ, Dương-Khang đã đánh bại lưỡi dao của Tần hiện-muội văng xuống đất. Đòn hấn di hai ngón tay vào huyết đặc của Tần hiện-muội, làm cho nàng té quỵ xuống đất, nằm cứng đờ không cử động được.

Hắn đắc ý, cười hề hề, hễ Tần hiện-muội đặt lên giường, đưa tay bắt thêm mấy cúc áo nữa.

Lúc đó tối không thể nào đứng yên nhìn cảnh ô uế ấy, vội đem hết sức lực vào tay, đâm tung cửa sổ bật ra, rồi nhảy vọt vào phòng.

Vừa thoáng thấy tối, mặt hắn tái mét như kẻ mất hồn. Nhưng chỉ chớp mắt, hắn lại bình tĩnh và tươi cười nói:

— Em! Em đến đây đúng lúc! Anh đang chờ em đây. Vậy chúng ta đem nay hai đóa thành thân rồi sẽ tính việc giết kẻ phụ thù để rửa oán. Tôi hết lên:

— Chờ nói bậy! Chúng nào mà xong phụ thù thì tôi sẽ liền thân này cho anh.

Hắn năn nỉ:

— Sao em cứ nặng nằng như thế mãi. Muốn trả thù thì ít nhất phải tìm cách gần kẻ thù. Em cứ thành thân với anh trước đi, rồi anh sẽ dắt em về Triệu vương phủ để Hoàng-nhan-Liệt thừa nhận em là dâu. Chúng đó chúng ta giết Hoàng-nhan-Liệt có khó gì?

Lời nói của hắn làm cho tối phải suy nghĩ một lúc khá lâu.

Hoàng-Dung xen vào hỏi:

— Thế rồi chị đã xiết lòng trước lời dụ dỗ của hắn chứ gì?

Mục-niệm-Từ nói:

— Không, không, đầu dễ xiêu lòng như vậy. Giữa lúc hắn đang ép chị đi ngoài sông, cửa có tiếng của em quát lớn:

— Chị Niệm-Từ ơi! Chờ đợi nghe lời hắn.

Hoàng-Dung nhớ lại lời nói của mình trước kia trên núi Thiết-Chương khi thấy mặt Niệm-Từ, liền gạt đầu, nói:

— Bè ỉ rồi, lúc đó em đi ngang qua phòng ấy, thấy hắn đang hức sách chị, nên em có nói thế. Nhưng chị có nghe lời em không, và chị vẫn còn giữ được nguyên vẹn đến hôm nay chứ?

Đợi lời, Hoàng-Dung cười khúc khích.

Mục-niệm-Từ béo vào tai Hoàng-Dung nói:

— Làm sao hắn có thể dụ dỗ tôi được, từ khi nào hắn đem cái đầu của chàng Hoàng-nhan-Liệt đến làm sinh lễ. Còn em! Đến hôm nay em đã mất lấy còn?

Hoàng-Dung đỏ mặt như Quách Thinh rồi ghé vào tai Mục-niệm-Từ nói nhỏ:

— Em thì khác, chị! Quách ca là kẻ thật thà, chất phác, không ham dục vọng, vì vậy em chẳng cần phải chống đối hay giữ gìn như chị mà vẫn được nguyên vẹn. Nếu không em cũng phải học lấy bản lĩnh của chị mới được.

Mục-niệm-Từ thở dài than:

— Chà, chị ước làm sao cho hắn hết được như Quách ca của em!

Hoàng-Dung nói sằng chuyện cũ:

— Quả thật lúc ấy em không ngờ chị lại có mặt trên đỉnh cao phong núi áo huyết của Thiết-Chương.

Mục niệm Từ lại kể tiếp :

— Sau đó, tôi nghe tiếng Cửu thiên Nhân và Hoàng muội quát tháo om sòm, đánh nhau ngoài đó. Tôi định nhảy ra giúp sức một tay, nhưng khi ra ngoài chẳng thấy tung tích Hoàng muội đâu cả.

Tôi trở lại phòng Dương Khang thì thấy hắn đang vác Nam Cầm lên mũi lên vai, nhẩy vọt ra cửa sổ, chạy đi như biến.

Hoàng Dung xen vào hỏi :

— Thế chị có đuổi theo hắn chăng ?

Mục niệm Từ nói :

— Phần vì tôi quý, phần lại lạ đường, lòng tôi cảm tức cực độ nên tôi có ý định dứt khoát quyết không thừa trông thấy mặt hắn nữa. Tôi thò ra mấy ngón huyết, và phun vào phía hắn, gần mấy cái :

— A được ! Từ nay trở đi ta thế không nhìn đến mặt mày !

Quả xong, tôi cầm đầu chạy xuống núi, chẳng thêm đề ý đến một vật gì xung quanh. Giữa lúc đó, toàn thể đảng viên của đảng hân tay sát hợp nhau trên ngọn Thiết Chương, đều được sáng ngời, reo hò dữ dội, vây đánh ai không biết. Vì vậy tôi chạy xuống núi một mình vẫn được tự do, không bị một ai ngăn trở.

Trải qua một biển cỏ quý sức kềm, từ đây lòng chị bị người lạnh chẳng khác nào băng tuyết. Chị những mong tìm thấy cái chết cho xong, nên không kể đến thân, và cũng chẳng còn biết đi đâu nữa, cứ cắm đầu chạy rứt trong đêm tối một mình.

Mấy thay, vừa chạy được một lúc thì chị gặp được một căn nhà. Thấy bên trong có ánh lửa lập lòe, chị vội gõ cửa xin vào.

Cánh cửa mở, một đạo cô mặt mày quốc thước, tay cầm kiếm đeo vung đang bước ra. Xuyên qua ánh đèn, chị biết đó là một đạo viên bên trên lại có treo một tấm bảng lớn khắc mấy chữ « Hoắc-tử-Nhật ».

Bà chủ ấy học gồm một ý nghĩa lạ lùng : Người sống nhưng lòng đã chết ». Bà chủ ấy như một bùa linh, an ủi lòng chị ngay.

Đứng vậy ! Lúc đó chị như người đã chết, chỉ còn sống ở thể xác mà thôi. Chị có ý cầu xin đạo cô, chủ-viện cho chị được phép ở đó tu hành. Vì chị nghĩ rằng dù sao trước khi chết cũng phải rửa nhục cho thân mình, trả thù cho cha mẹ, đó.

Vì đạo cô chủ-viện thấy chị khẩn khoản nài xin cũng động lòng, nên nhận làm đệ tử, tuy nhiên bà ta lệnh như biểu cảnh trái ngang của chị, từ nhỡ chị lác đác mõi nói chẳng nói ra.

Tiếp đó, vì bị thể huyết quá nhiều, chị lâm bệnh nặng, nằm mê mường, không còn biết gì nữa.

Đến lúc tỉnh lại, thì chị thấy mình đang nằm trên một chiếc giường tre trong đạo viện, và bên cạnh đã có Tân ưu muội, mặt

đạo bào, đang phục dịch, chăm sóc. Phải chăng Tân ưu muội đã sớm giác ngộ mà đến đạo viện xin tu hành như trường hợp của chị.

Kể đến đây, Mục niệm Từ đưa mắt nhìn Nam Cầm. Trong lúc đó Nam Cầm vẫn ngồi lặng thinh không nói tiếng nào.

Hoàng Dung sốt ruột, toan hỏi vì đâu Nam Cầm thối khỏi áo huyết. Nhưng nàng sợ Nam Cầm mắc cỡ, không tiện hỏi.

Quách Tinh thật tình, trở mắt nhìn Nam Cầm như muốn chọc thủng bức màn đen tối đó.

Nam Cầm khẽ đưa mắt nhìn sang Quách Tinh, thấy Quách Tinh nhìn nặng chăm chú, biết Quách Tinh đang nóng lòng, nàng khẽ bảo :

— Ân nhân muốn biết việc này sao ?

Quách Tinh gạt đầu. Nam-Cầm nói :

— Tên Dương Khang lúc đó bị chị Mục tát cho hai cái, mặt tái mét, hân đứng ngậy người một lúc, chân tay không cử động. Sau đó, hân thấy chị Mục ra khỏi phòng, vội tắt đèn, vác tôi nhẩy băng ra cửa sổ, chạy trong bóng tối.

Vừa lúc đó, lại có tiếng hét chói lọi của chị Mục thế chẳng bao giờ nhìn mặt hân nữa. Hân sợ cuồng cuồng, vác tôi nhẩy vào một kẻ đá, rồi băng mình chạy đến ngọn Thiết-chương đó là tin tức. Vì lúc đó các đồ đảng của Cửu-thiên-Nhật đều tụ họp nơi ngọn núi, la hét vang trời và đang đánh với địch nhân.

Tôi muốn thừa cơ hội ấy trốn thoát, nhưng khổ thay, tay chân của tôi không còn cử động được, vì bị hân điểm vào huyết đạo. Qua một lúc lâu, tôi đang nằm chúi thẳm, thì hân trở lại, vác tôi về phòng, đặt nằm chỗ cũ, hai tay sờ mó mình tôi không ngớt.

Đoạn hân hôn hên với giọng run run :

— Thằng Quách-Tinh khôn nạn, hân quả to gan, dám đến đây p...i rồi. Như thế, bọn chúng chắc có nhiều tay cao thủ theo sau ủng hộ. Ta không thể ở đây yên được, phải tìm nơi khác lánh mình.

Hoàng Dung nghe Nam Cầm kể lại lời chưởi của Dương-Khang, nổi giận, hai hàm răng nghiến chặt, quát lớn :

— Đồ khôn nạn ! Hân dám nguyện rửa Quách ca của ta !

Nam-Cầm vẫn không đề ý đến sự giận dữ của Hoàng-Dung, kể tiếp :

— Đoạn hân lại trưng đôi mắt, nhìn ra màn đêm, vó bản mắng luôn chị Mục.

— A ! con Mục-niệm-Từ khôn nạn ! Mày đã không kể đến ta, đã đâm vô lễ tát vào mặt ta mấy lần, từ nay ta quyết không còn tình nghĩa gì với mày nữa. Mai sau, sự nghiệp lớn mà thành, ta trở nên một vị vương, ta sẽ kén chọn hàng trăm cung phi, và đẩy mày vào lãnh cung cho mục xương mới đáng.

Quách-Tĩnh bực giận mừng lớn :

— Đến lúc này mà nó còn mang hy vọng làm giặc. Thật quả đũa vô nghi !

Nam-Cầm thấy Quách-Tĩnh vốn là kẻ quân tử trăm lạng, mà nay nghe chuyện Dương-Khang đã phải bực giận đến thế, biết rằng Dương-Khang là đũa bất lương. Tuy nhiên, nàng có hiểu đâu rằng Dương-Khang là kẻ phản phúc, dối cha, lừa chúa, phản bạn, lừa thầy đến mức đê-hèn như vậy.

Thấy mặt Quách-Tĩnh có khí giận, Nam-Cầm không dám kể nữa.

Quách-Tĩnh nóng lòng giặc :

— Có nương l Câu chuyện thế nào xin cô nương cho biết nốt.

Hoàng-Dung và Mục-niệm-Từ biết câu chuyện Nam-Cầm đã đến lúc khó nói ra, nên đưa mắt nhìn nhau tìm-tìm cười, không hỏi.

Nam-Cầm lặng đi một lúc, Quách-Tĩnh hỏi :

— Thế nào ? Sao cô nương không nói tiếp.

Hoàng-Dung đỡ lời bạn, đáp lại Quách-Tĩnh :

— Chị Cầm đã mệt, thôi để chị ấy nghỉ một chút đi.

Nam-Cầm không muốn để Quách-Tĩnh thông thả đáp :

— Tôi không có mệt mỗi gì cả, nhưng vì bị thẳng khốn nạn đó làm nhục nên câu chuyện khó nói một tí. Nếu Quách ân nhân đã muốn nghe, tôi xin thành thật kể nốt.

Bây giờ Quách-Tĩnh mới kịp nghĩ ra, vội nói :

— Thôi thôi ! Nếu câu chuyện đã đến thế xin cô chớ nói nữa.

Nam-Cầm nói :

— Không ! Chính đó là một việc tôi cần phải nói để vợ đi những khổ nhục trong lòng, xin Quách ân nhân chớ ngại.

Quách-Tĩnh thấy nó là chuyện nhục của riêng đàn bà nên không muốn để Nam-Cầm kể trước mặt mình, vì sợ nàng xấu hổ. Chẳng bõ chạy ra xa, và nói :

— Tôi xin lánh mặt ! Cô nương cứ kể lại cho Bé Dung và Mục-niệm-Từ hiểu mọi nghe cũng đủ rồi...

Nam-Cầm không nhịn, đứng dậy căn Quách-Tĩnh lại, bắt chàng phải ngồi nơi đó, và nói :

— Câu chuyện này chính là chuyện tôi bị áp bức, xấu hổ trong lòng. Nếu không được nói ra tường tận, hoặc người nghe có ý xa lánh tôi, tức là đã chạm vào lòng tự ái của tôi đó.

Quách-Tĩnh phân trần :

— Tôi chỉ sợ cô nương e thẹn mà thôi !

Nam-Cầm nói :

— Việc này tôi tưởng không có gì phải e thẹn, hoặc xấu hổ, chính thẳng Dương-Khang dè mặt kia mới là kẻ xấu hổ chứ. Nếu các anh chỉ ở đây xem tôi như đũa em ruột và tin lòng thành thật, trong trắng của tôi thì không việc gì phải lánh mặt khi nghe tôi kể câu chuyện đau đớn nhục nhã này.

Lúc này Quách-Tĩnh nóng lòng nghe, nhưng bây giờ chàng lại rụt rè, e ngại.

Hoàng-Dung và Mục-Niệm-Từ hiểu rõ lòng chân thật của Nam-Cầm nên tỏ ý bảo Quách-Tĩnh ngồi lại.

Quách-Tĩnh cực chẳng đã phải ngồi xuống như một cái máy.

Nam-Cầm thấy Quách-Tĩnh không lánh mặt mới sụt sùi kể tiếp :

— Ý định tên Dương-Khang đã quyết, nên hẳn đối nên lên sáng rực, thu thập hành trang dọn lại một chỗ, chuẩn bị ra đi, và nhỏ giọng nói với tôi :

— Vì cô mà tôi quyết tâm bỏ Mục-niệm-Từ từ nay. Vậy cô phải đến bù lại lòng yêu đương của tôi đối với cô. Cô nghĩ lại xem, nếu cô bằng lòng theo tôi xuống núi, tôi sẽ dẫn về Triệu vương-phủ, phong chức Quí-phi, vinh hoa tột bậc, tấm thân ngà ngọc của cô sớm chiều được kẻ hầu người hạ, không hơn cứ giữ cái nghề bắt rắn, trọn kiếp cũng cực hay sao !

Lúc ấy lòng tôi hoang mang không có chủ định. Tôi không hiểu Quí-phi là gì, và cũng chẳng mong muốn gì hơn. Tuy nhiên, tôi nghĩ rằng, nếu không theo hẳn xuống núi, cứ ở đây thì không làm sao thoát khỏi những bàn tay độc ác của bọn Thiệt-Chương.

Thấy tôi do dự hẳn lại giục :

— Nếu cô chậm trễ tất nhiên hư việc. Quan trọng nhất của đời cô chỉ ở trong giờ phút này ! Tôi e sau này cô hối hận thì đã muộn.

Tôi tự nghĩ :

Nếu chẳng với hắn ở lại thì cũng hư thân, mà theo hẳn xuống núi thì cũng hư thân. Đàng nào cũng chẳng ra gì.

Tôi còn đang suy nghĩ, thì hắn đã cười lên hề hề, bỏ bọc hành trang xuống đất, rồi xông vào để tôi xuống làm chuyện hiệp đáp.

Tôi muốn kháng cự, nhưng tay chân bị điểm huyết cứng đờ, không sao cử động nổi, đành phải nằm yên. Tôi muốn chửi hắn vài câu, nhưng thấy trong tình trạng đó, dẫu có chửi vạn lời cũng chẳng ích gì. Thôi thì cứ nằm yên nhắm mắt, mặc cho hắn muốn làm gì thì làm. Tên dâm tặc đó chẳng khác nào một con hổ đói vờ được mỗi ngon.

Bà người ngồi nghe ai đây đều tức giận hành động đê hèn của Dương-Khang. Riêng Mục-niệm-Từ đau đớn hơn ai hết. Nàng cảm thấy vừa giận, vừa tủi, vừa hèn, mà lòng nàng không biết tả làm

sao cho đúng được. Bất giác, nước mắt nàng tuôn ra như sỏi.

Ôi thôi! Bao nhiêu tin tưởng của Mục-niệm-Từ đối với Dương-Khang từ trước đến nay, bỗng kết thành một làn khói tan biến trong không trung bay về dĩ vãng.

Nàng khóc rất lớn! Khóc đến quên cả sự có mặt ba người bạn. Nam-Cầm mặt lạnh như tiền, ngời ngời Mục-niệm-Từ như kẻ ngoài cuộc. Riêng Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung đau đớn cho thân phận Niệm-Từ không ít.

Qua một lúc, thấy Mục-niệm-Từ đã bớt khóc, Nam-Cầm tiếp tục kể:

— Thân tôi đành chịu để hẳn kiếp nhục, nhưng hẳn lại cứ tưởng tôi thỏa ý, nên mặt hẳn tươi như hoa, nói những lời ăn đi.

Sau khi đã thỏa thú tánh, mấy mưa đã tan, hẳn mới đưa tay giải-huyệt-đạo cho tôi và nói:

— Em ạ! Hãy theo anh, từ nay em là kẻ độc nhất được trái tim anh tôn thờ.

Tôi lúc đó không còn nghĩ đến thân-xác nữa, chỉ mong sao rửa nhục. Vì vậy tôi giải cách theo hẳn với mục-đích trả thù.

Xuống đến chân núi tôi định dùng con dao nhỏ hạ sát hẳn, nhưng lại nghĩ rằng không tiện, vì hẳn là một thằng con trai, võ-ngệ tinh-thông, còn tôi tay yếu chân mềm, khó bề hạ thủ. Vì vậy, tôi lại phải dấn lòng để chờ cơ-hội.

Tôi theo hẳn đi được một lúc thì đằng sau, bọn đồ đảng bang Thiết-chương rộn-rập đi tới, có lẽ chúng chia nhau đi lùng địch nhân. Dương-Khang sợ hãi vác tôi lên vai, rồi rẽ sáng một nẻo tắt. Đường này gai-gốc và cây đá lởm-chổm, hẳn phải lần mò từng bước mới đi được một đoạn xa.

Tôi chỉ còn có việc nhắm mắt, để mặc cho hẳn muốn vác đến đâu tùy ý.

Một lúc khá lâu, hẳn lại đặt tôi lên một phiến đá, để nằm ngửa mặt lên trời và nói:

— Này em! Công anh công em từ này giờ đã mệt, bây giờ em phải đến ơn anh chứ.

Vừa nói, hẳn lại ôm chầm tôi và giờ trở thủ tánh như lúc này.

Đã một lần bị ô-uế tâm-thần, còn thiết gì nữa, tôi cứ để mặc cho hẳn muốn làm gì thì làm.

Đến đây, Mục-niệm-Từ lại một lần nữa cần rưng rưng mắt. Chẳng biết nàng giận ai, tức ai? Nàng ghen chăng? Nàng đi thế nước đời không thấy mặt Dương-Khang nữa kia mà!

Thực lòng người sâu như vực thẳm và phức-tạp như một bóng đêm, khó ai hiểu nổi.

Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh chỉ biết thở dài, trong lúc đó Nam-Cầm vào xem mình là kẻ trong-trường với lương-ism, nét mặt bình thản, không chút e-thẹn.

Giờ mưa tan cuộc, hẳn lại vác tôi lên vai, vác cây rẽ lá tiến bước. Chẳng ngờ đi được một lúc thì đến một vực thẳm vô cùng nguy-hiểm. Chỗ hẳn đứng là nơi miền đá che-lưu, bên dưới sâu ngòm, cây cối chằng-chịt. Muốn vượt qua đó, ít ra cũng phải là một kẻ có võ-công phi-phàm mới nhay qua khỏi.

Thế mà hẳn lại bảo tôi:

— Này em! Mạng sống chúng ta quan-hệ ở phút này. Anh sẽ dùng sức nhay qua khỏi vực để đưa em thoát khỏi chỗ hiểm yếu. Vậy em chớ sợ, cứ ôm chầm lấy cổ anh nhé.

Tôi nhìn xuống vực sâu thấy kinh hãi. Vì nếu rủi-ro rơi xuống đó, đầu là đất đá cũng phải nát, đừng nói đến xương thịt của con người.

Nhưng tôi lại mừng, vì đã nghĩ ta được một kẻ để trả thù kẻ đã làm ô uế thân mình. Tôi định thừa lúc hẳn nhay qua phía vọt, đưa tay dính vào gáy hẳn một cái để hẳn mất đà, té xuống vực; cả hai đều chết.

Dự định đã sao, nên lúc hẳn vừa công tôi nhún chân nhay sang bờ vực bên kia, tôi lập tức thi-hành ngay.

Quả nhiên kẻ tôi thành-tru. Hẳn bị tôi đập bàn tay vào cổ mất đà té nhúi xuống. Hai thân-xác của tôi và hẳn lao vùn-vút, chỉ còn chờ từ thần mà thôi.

Nghe Nam-Cầm kể đến đây, Mục-niệm-Từ bỗng hét lên một tiếng lớn, làm cho ai nấy đều kinh hãi.

Nam-Cầm không hiểu tại sao Mục-niệm-Từ lại hét dữ dội như thế. Riêng Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung, cả hai đều đoán được tâm-trạng của Niệm-Từ. Tuy rằng ghét Dương-Khang đến cực độ, song gub yếu vẫn chưa phải nhạt trong tâm khảm.

Nam-Cầm nhìn mặt Niệm-Từ, rồi kể tiếp:

— Tôi những tưởng đã cùng hẳn trút linh hồn rồi, ngờ đâu khi rơi đến nửa chừng vực, hẳn lại vô được một cành cây đâm ngang và cưỡi lên hồ hồ, nói:

— Em ạ! Trời chưa nỡ tuyệt mệnh hai ta. Mỗi tình của hai ta sẽ sống trên thế gian này mãi mãi.

Tôi sợ hẳn biết tôi có ý hại hẳn, nhưng không, hẳn ngỡ là tôi vì quá kinh hãi nên đập tay trượng nơi gáy hẳn, tuyệt nhiên hẳn không có ý gì nghĩ ngờ tôi cả.

Hẳn bảo:

— Từ đây xuống đây vực chỉ còn có mấy thước, vậy em hãy bình tĩnh, đừng sợ hãi nữa, để anh vịn cây bò lên xuống tìm lối ra.

Tôi buộc lòng phải tuân theo lời hân. Thế là tôi vẫn ngự trên lưng hân để hân cõn chẵn, uốn mình bò theo kẹt đá, lặn xuống.

Đây vực này âm hiểm không sao tả nổi. Nơi đó khí lạnh bốc lên ngàn ngút, và đầy nhầy những bộ xương khô. Mùi tử khí xông lên nồng nặc.

Tôi rợn người, ôm chặt lấy vai hân.

Hân bảo :

— Vực này là một mỏ chôn của muôn loài ! Các đồng xương này đã trải qua hàng mấy trăm năm, trong đó có những bộ xương của những tay võ lâm cao thủ, và xương các loài mãnh thú, vì sa chân rơi xuống chết đi, lâu ngày, lớp đã mục, lớp còn tươi, lớp đã khô, chông chát không biết mấy lớp mà kể.

Quả kinh hãi, tôi hét to :

— Ở chốn này há không có ác thú hay sao, mà lại bảo ác thú bị rơi xuống chết ?

Hân đáp :

— Em lầm rồi, ác thú chỉ ở vực bên kia mà thôi. Khi này đi ngang qua anh nghe chúng kêu rả rầm. Bên vực này chắc không có, những rắn độc có lẽ nhiều lắm đấy. Nhưng dù là ác thú hay độc xà, cũng không thứ nào dám xâm phạm đến vực ngọc minh nguyệt của em đâu mà em hồng lo ngại. Em cứ tin vào bốn mạng thiên tư và hai cánh tay sắt của ta cũng đủ sức che chở bảo vệ cho em rồi.

Tôi ghét quá toan chửi hân một trận rồi tuột xuống bước đi nhưng suy nghĩ lại thấy không nên đối đãi quá đáng hay gần bước làm hân nghi ngờ thì bất lợi, cho nên tôi phải lẳng lặng mặc hân dẫn lưu tận nơi gì cũng được, không hề phản đối hay cự mự một lời.

Gặp một bộ xương thú khá lớn, hân cúi xuống xem và bảo rằng đây là bộ xương lang, vừa to vừa nặng. Hân nắm lấy bộ xương tay dẫn chân đạp cho vỡ ra, dùng mũi ống xương dũi làm gậy để chống và gạt những chướng ngại vật trên đường đi.

Thế rồi hân cõng tôi, tay cầm gậy xương rào bước đi thẳng về phía trước, hề gặp thứ gì cũng đập đại hay vịch mạnh ra một bên đi càn. Bỗng nhiên hân đứng sừng lại, giật mình kinh hãi, rụng động cả người khiến tôi cũng sực nhớ nhào xuống đất. Dậm lực lui lại hai bước đứng gậy xương khều đại một đồng gì mềm mềm nằm dưới, đất mà hân vừa dẫm phải. Đây là một xác người vừa mới chết, da thịt hãy còn tươi, chưa có mùi, một lóc già đầu râu bạc phều, mình mặc áo vàng, đầu bị bẹp nát nhìn không ra mặt, máu nhuộm đỏ cả râu tóc, nhận diện không ra, nhìn xem quá sực

đông rợn. Nhất định đây là xác của ông già xấu số vừa bị nhào xuống vực thẳm không bao nhiêu lâu.

Hoàng-Dung liền thoáng nói lớn :

— Quả đúng, đây là Cửu thiên-Lý, vì tranh cõi chầu diêu, bị ta xô ngã xuống đây. Không ngờ tên già lưu manh ấy mà cũng có duyên nợ được tiểu-vương gia và mỹ nhân chiêu cổ đến.

Nam-Cầm hơi ngạc nhiên, nhưng cũng kể tiếp :

— Hân đặt tôi xuống đất, cúi xuống lật cái xác chết qua lại quan sát thật kỹ và lục soát tất cả trong bọc và châu thân để tìm xem có gì lạ lùng. Quả nhiên trong bọc ông già có chứa nhiều đồ vật thật khá đặc biệt. Như là nhẫn vàng, nhẫn kim cương, kiếm gầy, nhiều cục hạt màu da cam nắn thành từng tảng giống như cục gạch, ly chén đủ thứ ; và sau cùng có một cái bao cõm cõm, hân lượn hồ mở ra rồi vừa cười vừa nói :

— Tường kể nào tể ra ông bạn già, lúc trước đã gặp tại Thái-Hồ. CHính lão đã có lòng cứu ta thoát khỏi bị đánh đòn và giam cầm tại Quy-vân trang độ ạo ! Ân cõng là duyên nợ nên tái ngộ nhau đây !

Nói rồi hân bóc lớp giấy dầu, mở cái bọc ra xem thấy bên trong có gói một cuốn sách nhỏ nhỏ.

Hoàng-Dung nhìn cười nói khẩy :

— Có lẽ đó là cuốn sách ghi-bùa chú và những mưu kế bịp đời của ông già chuyên môn lừa dối thiên hạ, nay nhằm mắt quy thiên lưu truyền lại cho gã tiểu vương-gia nối nghiệp bèn tiếp tục chí nghiệp lưu manh, lâu cả chữ gì !

Nàng càng nói càng thích chí cất tiếng cười vang, khiến cho Mục-niệm-Fừ nghe mỗi câu như một mũi kim châm vào tim óc, xoắn xang khó chịu vô cùng.

Xưa nay Tân-Nam-Cầm không ưa thích chi Hoàng-Dung, cho nên mặc nàng muốn nói gì cũng không thêm đề ý cứ điem nhiên tiếp tục kể :

— Dương-Khang vừa lật cuốn sách, bỗng trở mặt ra nhìn, tỏ vẻ hết sức kinh ngạc, đọc đi đọc lại vài hàng, mặt mày bỗng tươi hẳn lên dường như bắt gặp của quý. Hân chẳng nói gì hết cứ chăm chú đọc mãi, càng đọc càng có vẻ hân hoan cao hứng đến cực độ.

Khi đọc đến tờ chốt, hân trịnh trọng xếp cuốn sách lại, lấy giấy dầu bọc lại và cất kỹ vào bọc mình. Xong đầu đây, cầm gậy xương gạt cây, vạch lá tìm lối bước tới. Lúc bấy giờ hân không cõng tôi nữa. Vì sợ đi lạc rồi không còn cơ hội để trả thù nên tôi bám bụng kiến-chi leo đèo bước theo sát gót.

Mở mắt quanh co chặt vật suốt một ngày dằng dẳng mới ra khỏi vực này. Khi vừa ra khỏi vực thẳm thì mặt trời vừa khuất bóng, thời may gặp được một túp lều tranh của một nông phu bên vệ đường, nên cả hai ghé vào xin ngủ trọ đờ một đêm. Trước khi bước vào nhà hẳn có dặn tôi phải tạm nhận hẳn là chông, nếu có mọi gì làm lộ chuyện hẳn sẽ hạ sát ngay.

Sau khi nhờ chủ nhà thổi cơm ăn xong, hẳn đem sách lại cạnh cây đèn dầu mở ra xem lại. Đọc đến đâu hẳn lộ ra về thích chí đến đó, vừa hoa chân múa tay, hình như đó là một cuốn sách dạy về côn quyền võ nghệ chí đó.

Tôi lại giở đờ nằm nghỉ, toàn thân nhức mỏi đau như, phần vì lặn lội suốt ngày trong vực thẳm, phần đau xót cho thân phận đã bị tên dâm tặc cưỡng hiếp đêm qua.

Tôi đang nằm suy tính mưu kế để trả thù, chợt bên ngoài có tiếng nhái kêu ngoe ngoẽ vọng lên trong đêm lặng. Tôi biết chắc có rắn độc đang bắt nhái. Lúc bấy giờ thần trí hoảng mang, tôi bỗng nhớ lại hình ảnh cha tôi bị ác tặc bắt giết, chú thím và cả ông tôi cũng đều chết giết tặc, tất cả các hình ảnh thân, yêu ấy hiện về như kêu gọi tôi mau trả hận máu báo thù.

Sau giây phút đắn đo tôi bỗng nghĩ ra một kế, tạm lờ là rầy dĩa dăng có về thân mặt gọi hẳn đờng ngồi chồm chỉ xem sách:

Cho phép em ra khu vườn tắm gội một chút cho sạch sẽ, tiện vương gia nhé!

Hắn quay sang nhìn tôi mỉm cười đáp:

— Vâng, em cứ đi tắm cho sạch sẽ rồi vào chỗ đứng tìm cách chạy trốn đây nhé. Tôi chạy theo thì không thoát khỏi được đâu.

Tôi cũng dợ dàng nhỏ nhẹ đáp:

— Được gần tiền, vương gia để này mai về Triều-vương phủ hưởng giàu sang phú quý, em đừng có dợ gì chạy trốn. Em muốn tìm cho sạch sẽ cho khỏe người và... và... y tôi vương gia chứ.

Hoàng-Dung cười ngặt nghẽo lên.

— Ô, tán khéo cách đó thì triều-vương gia có bỏ nợ cùng có chuyện, này:

Nam-Cầm không lưu tâm đến cậu khôi hài mỉa mai của Hoàng-Dung nói tiếp:

Hắn cười sảng sặc, xoa hai má tôi và nói:

— Em là ngoạn lâm, có như thế mới xứng đáng với linh yêu của Tiểu Vương-gia chứ. Lâm vợ ta không thích hơn ta để kéo dài cuộc đời bất rần ư? Thôi đi tìm mai đi nghe chừng rồi vào đây thăm búp cho Tiểu Vương-gia nhé.

Tôi cảm thấy ruột gan như muốn đảo lộn, nhưng cũng ráng bặm môi giả bộ vui vẻ bước ra khỏi cửa, và cố làm ra vẻ hân hoan sung sướng để hẳn khỏi nghi ngờ.

Vừa ra khỏi nhà, tôi vội rảo bước đi ngay về phía nhái vừa kêu. Trong bụi cây trước mặt, một con rắn hổ độc đang ngậm một conếch thật to, cố sức nuốt nhưng không trôi nổi. Tôi bèn trở lại chuyển môn gia tuyến đưa tay kẹp được một chú rắn, nhỏ bằng ngón tay, một màu đen huyền như mực xạ. Rắn này thuộc về loại tối độc, và nó chỉ mở một cái miệng đủ khứa rốnếch lớn lại từng ngày.

Cẩn thận cuộn con rắn độc vào chiếc khăn tay, giấu vào bọc rồi chạy dài xuống khe rủa mặt và tay chân sơ qua rồi trở vào nhà ngay.

Nhìn thấy tôi trở vào, hẳn gặp sách lại nhận nhờ cười nói:

— Em trở vào kịp thời lắm. Anh vừa điều đình với chủ nhà thuê luôn phòng này để đêm nay chúng ta nằm lại cuộc « nhĩ hi ». Hãy sửa soạn lại giường chiếu để đờng phòng cho rồi, giờ phút thần tiên quý hơn ngàn vàng, đừng để phí. Hm tôi trông đẹp và ngoan ngoãn nhất đời.

Tôi cũng sung sướng vì dịp may gặp tôi, bèn giả vờ cười duyên với hẳn nhưng trong thâm tâm churột thăm:

— Ngoan đẹp chứ sao. Phen này ta cho mi nằm miui nhĩ hi với cái khăn đen này cho phí chỉ nhế. Vái linh hồn những người thân yêu đã khuất cho tôi báo được thâm cứu đêm nay.

Nghe nói tôi đây Hoàng-Dung đã đoán ra phương pháp phục thù của Nam-Cầm như thế nào rồi. Mục-niệm-Từ lảng người, mở hời ra đâm máu, lo lắng cho tính mạng của Dương-Khang, ngờ ngàn như kẻ nết lòn. Dạy cho Quách-Tĩnh vẫn vô tâm không biết gì hết và bảo Nam-Cầm kể tiếp:

Nam-Cầm mỉm cười, nhìn xuống đất kể tiếp:

Tôi bỏ mũng, quạt mười lưng xàng hình như nõn nõn lầy. Con tặc vẫn cuộn lờ trong khăn, lộ đầu ra ngoài cửa tặc để nó khỏi bị chết ngạt, và dẫn phía dưới tâm chơn móng, không cho cục cựa.

Bỏ mũng xong, tôi giở học rắn vào giữa, phía ngoài, dùng quạt che lên trên cho hạn khói, thấy và khói để lên trên. Tôi sắp đặt thế nào khi tặc dằm tặc vừa ghé mình nằm xuống chạm phải rắn thì nó đợp liền không chạm tặc.

Không để hẳn tức rầy lấy sách ra đọc nữa, quên cả đi ngủ. Tôi ngồi nếu để kéo dài tôi có việc gì bất trắc xảy ra nên giả vờ ngủ vắng rồi lại ngáp dài nhưng hẳn vẫn giả vờ không biết đọc nữa. Sáu công-bi đã lấy cố gấm một mảnh buồn quá yêu cầu hẳn cùng ngủ cho có bạn.

Hắn thích chỉ nhào vào mùng nói lớn:

— Hay quá, cứng tôi hôm nay đã quen mũi nên có vẻ vợ hiền lắm lắm. Có như thế mới được, chứ yêu nhau mà lườm nào cũng nhàn nhỏ thì còn gì là thú vị nữa?

Hắn nói xong gói sách lại thật kỹ, dùng chiếc áo dài học ra ngồi rồi tọt dưới gối trên đầu giường, vừa ngồi lên giường đã thổi tắt đèn ngay. Vừa mới nằm xuống hắn đã ôm chàng lấy tôi ngay. Vì sợ rắn chết ngộp, tôi vội vàng lôi bọc để nơi khác rồi nhẹ nhàng để đầu rắn ngay trước mặt mở cửa hắn.

Bỗng hắn là một tiếng thốt thanh hồi gấp:

— Ủa, thứ gì cán vào bụng đau nhói như thế này?

Nói xong hắn nhảy xuống đất chụp được chuỗi rắn ném mạnh ra khỏi cửa và là rồi rít:

— Ối chà rắn, nguy quá rắn cắn đúng ngay mạng mở anh rồi, làm sao bây giờ, đau quá...?

Mục-niệm-Từ chưa được nữa, đứng phát dầy, nhia chạm chạm vào mặt Nam-Cầm, vừa tức bực, vừa oán trách, chưa biết nói gì. Nam-Cầm điềm nhiên kể tiếp:

— Sinh làm con gái, được cha mẹ nâng niu chiều chuộng từ thuở bé đến khi khôn lớn, thế mà bỗng nhiên bị hán phu phàng phá hủy cả cuộc đời trong trắng cho nên lòng tôi uất hận tràn trề không biết trút đâu cho hết. Tôi cảm thấy cần phải sống để chứng kiến tất cả cái đau đớn & chế hán phải chịu đựng trước giờ nhậm mệnh. Han da đem cả cuộc đời tôi làm trò giải trí trong chiếc lát, thì tôi cũng muốn tàn mạng nhào tất cả những cái & chế thống khổ của bản thân hắn để nêu khiến.

Nghe đâm tặc la, tôi mừng không thể tả, tuy nhiên cũng giả vờ cuống quít chạy hồi lảng xãng tìm xem có phải thật rắn cắn hay không. Tôi hỏi rồi rít:

— Đau, đau rắn đau rồi, thật anh bị rắn cắn ư?

Hắn đáp:

-- Quả thật anh bị con rắn đen mồm cắn vào mạng mở trước bụng, rắn đã bị ném qua cửa sổ rồi. Trời ơi, đau... đau quá, chịu không nổi nữa. Ối, chết...!

Tôi cố làm ra vẻ hoảng hốt la lớn:

— Trời ơi, nguy quá, đánh đèn lên xem nào?

Hắn cố nhin đau, đánh lửa châm đèn luôn hai bọ ngọn sáng rực cả căn phòng phấp phấp. Tôi bưng đèn soi kỹ trước bụng quả có bốn vết nhỏ như đầu mũi kim châm, sưng vù và bầm tím, chỗ sưng càng lúc càng lớn và đen thêm.

Tôi mừng như mở cờ trong bụng, nhưng vẫn làm ra vẻ lo âu sảng sốt bảo hắn:

— Thôi rằng chịu đau nằm chờ một tý, để em ra ngoài tìm lá chữa học đọc cho vì em vốn chuyên môn về khoa rắn nên thạo thuốc và cách cứu chữa lắm.

Nghe tiếng chúng tôi là lối, chủ nhà cũng thức dậy, vội vàng chạy lên, tay cầm đuốc soi đường.

Quan sát vết thương xong chủ nhà phán nắn:

— Xừ này rắn nhiều lắm, toàn là rắn độc, cắn chết người như chơi, tuy nhiên việc rắn bò lên giường để cắn quả chưa bao giờ xảy ra. Là quá nhỉ?

Tôi làm thinh bỏ chạy ra vườn để tìm cỏ hay cây giải độc rắn đem vào cứu chữa. Trong vườn các loại cây này mọc rất nhiều, nhưng tôi không nhớ, vội đi tìm nữa. Cờ kéo dài thêm thời gian cho học rắn ngấm vào tim. Một chập lâu tôi thấy được một nắm cỏ toàn là những loại làm tăng thêm sức công phạt nhiều hơn.

Mục-niệm-Từ tức quá, trợn mắt nhìn thẳng Lân-nam-Cầm và cuồi cũng không đành được con oán hận, vung tay tát luôn một tát vào giữa mặt nàng. Niệm-Từ vỗ a lấy tay ra thì mặt Nam-Cầm đã sưng húp, tềnh mà in dấu bàn tay đỏ như son Tàu. Nàng toan đánh thêm một tát nữa cho đã giận, nhưng Hoàng-Dung đã lẹ tay chặn lại nghiêm sắc mặt trách:

— Chi Niệm-Từ, không nên như vậy. Tội hiệp dâm, phá hoại cả một đời con gái do Dương-Khang gây ra nặng nề hơn bao nhiêu tội ác khác, chi Nam-Cầm có đối xử với hắn như vậy cũng không phải là quá đáng đâu.

Thấy Hoàng-Dung can thiệp, Niệm-Từ biết mình không thể chống cự nổi cũng đành nên ngừng tay không dám đánh nữa, nhưng cặp mắt trên trừng trừng như muốn ăn gan Nam-Cầm.

Tuy bị tát sưng mặt, nhưng Nam-Cầm cố nhin đau, giữ thái độ bình thường và kể tiếp:

— Sau khi đem nằm chờ tăng độc sắc cho hắn uống và giả một nắm lá bọ đắp vào vết thương thì bốn vết rắn cắn đã sưng và lớn hơn bàn tay và tím đen trông rất đáng sợ. Cứ theo trạng thái ấy thì hẳn có cố gắng lắm cũng không sống thêm quá nửa ngày.

Quả nhiên sau khi uống lá xong hắn chết đi sống lại ba bốn lần, nằm yên bất động. Để người ta khỏi nghi ngờ, tôi giả bộ khóc than thảm thiết. Vì lúc mới vào xin trợ, hắn có giới thiệu tôi là vợ.

Lúc đầu tôi giả vờ khóc, nhưng một chập sau vì nghĩ lại thân phận mình vô duyên xấu số, tôi tái thân khóc mỗi lúc nhiều hơn.

Ngay lúc ấy hắn chợt tỉnh lại mở mắt nhìn tôi. Lúc đầu hắn nghĩ

ngờ tôi bắt rắn độc cho cắn hẳn nên trợn mắt nhìn tôi đầy vẻ oán hận. Một chớp sau thấy tôi khóc lóc thảm thiết thì hết cả nghi ngờ, nham mắt lìm đim than lớn :

— Ta không ngờ trong giờ phút này còn có kẻ khóc lóc thương xót cho mạng mình !

Kể từ giờ ấy cho đến sáng, nọc rắn hành quá sức, hẳn ngất luôn ba lần nữa, đã thật nóng rần, giết lên từng hồi, chân tay co quắp, nghiêng rãng treo treo không chịu đựng nổi với cơn đau đớn. Biết mình khó thoát chết, hẳn gọi tôi lại gần trời trầu :

— Trước giờ về cõi chết, ta muốn nhờ em một việc cuối cùng. Nếu em làm được tất nhiên có sự đáp đền xứng đáng.

Tôi trả lời :

— Có việc gì cần cứ nói, tôi sẽ cố gắng, còn việc đền đáp tôi đâu có màng.

Hắn ra dấu chỉ vào đầu giường bên tôi lấy giọng nói yếu ớt gọi tôi lại và nói :

— Sau khi ta chết rồi, em mang sách này tới Triệu Vương-phủ tại thành Biện-Lương, tờ tay nộp cho Triệu vương gia Hoàng-Nhan-Liệt cùng cây kiếm ngân của ta, và triện giúp hồ là cuốn « Vu-mục-di-thư » có chép trong ấy.

Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung nhìn nhau không biết vì sao sách của Cửu-thiên-Lý lại liên can tới Vu-mục-di-thư ? Trong khi sự hạ quyết nghị hoặc thì Nam-Cầm nói tiếp :

— Hắn đã yếu sức lâu rồi, nhưng vẫn cố gắng dặn thêm.

— Sau khi dâng sách và kiếm ngân, em tâu cùng Triệu Vương-phủ là ta đã thành thân cùng em và nhận phòng em làm Vương-phụ vật. Bao nhiêu đó cũng đủ bảo đảm cho em một cuộc đời phong lưu phú quý tuyệt đỉnh giàu sang.

Tôi nghe nói đã ghét cay ghét đắng trong lòng, chỉ gật đầu không trả lời một tiếng.

Hắn không bằng lòng trách tôi :

— Đó là một ân huệ lớn bằng trời bề, đang vì em phải quy lạy để lập tạ Hoàng-ân chứ sao chỉ làm thỉnh nữa gật đầu xuống như vậy ?

Lòng tôi đã định nuli, chờ khi nào nọc rắn thấm đượm nước, sẽ đem cuốn sách quý báu của hắn ra xếp trước mặt hắn, khiến cho hắn phải chịu thêm nhiều sự đau đớn vì huyền tiếu, đi đôi với sự đau đớn cùng cực về thể xác nước giờ nhắm mắt mới bỏ lại cho tội đã hãm hiếp phải hại một đời tôi.

Mục-niệm-Từ tức giận quá, nghiêng rãng trợn mắt thét lớn :

— Trời ơi, xem bản mặt mày tình tươi đẹp thế mà tâm địa mày sao độc ác như thế ? Mày nở nào đi đây vô cả thế xác lẫn linh hồn một người sắp về cõi chết như vậy hử ?

Hoàng-Dung chớp miệng than dài :

— Thật đáng tiếc, đáng tiếc thật !

Tân-nam-Cầm quát mắt nhìn nàng hỏi :

— Một thùng dẻ hèn ác độc như hắn, dầu chết vẫn chưa đến hết tội, tại sao còn than tiếc như vậy ?

Hoàng-Dung lắc đầu đáp :

Tôi đâu có tiếc cái thùng khốn nạn trời đánh đó, mà chỉ tiếc cho quý khách quý mà thôi.

Tân-nam-Cầm chớp miệng nói :

— Tôi vẫn chưa hề hấn yếm thân đâu. Khi gần sáng, hẳn khát nước lắm, há hức muốn kêu nước, nước, tôi đi tìm bát nước một bát nước là đặt ngay trên đầu giường cho hắn thấy chứ không đưa tận tay, tôi hờ :

— Nước đấy, hãy uống đi.

Hắn nuốt nước bọt ừng ực, đưa tay chụp lấy bát nước. Nhưng khi bàn tay hắn sờ gần tới bát nước thì tôi lại đẩy xa thêm tý nữa. Không lấy được bát nước, hắn trợn trừng đôi mắt nhìn chòng chọc vào tôi, cổ chồm dậy, nhưng không còn hơi sức nữa. Cuối cùng hẳn van xin :

— Xin cô nương nhớ lòng thương, cho miếng nước.

Tôi trợn mắt quát :

— Mì có đủ hai tay để sự gái, có đủ sức hiệp đảm thì tự bưng lấy mà uống.

Hắn không nói nữa, cố nhọc người chộp lấy bát nước. Nhưng vì nọc rắn đã thấm bàn tay cứng đờ không thể nào cầm được, hẳn chỉ chạm đến bát và sờ soạn khiến cả bát nước lật đổ xuống đất bể tan tành.

Hắn đuối sức quá, không gương được nữa, nằm sấp mặt xuống, nửa người trên giường, nửa người rơi xuống đất. Tôi vẫn điềm nhiên đứng nhìn. Một chớp sau khi thấy hắn mở mắt ra, tôi cầm cuốn sách đến đứng sát bên giường di trước mắt hắn, nghiêng rãng bảo :

— Mày định sai tao mang sách này dâng cho Hoàng-Nhan-Liệt cha mày ư ? Hãy xem đây nhé.

Tôi lật ra từ tờ xé xoạt một cật, vô nát, xé luôn từng miếng nhỏ tung lên như trăm cánh bướm rơi là tá trước mắt hắn.

Xé xong tờ này, tôi lần lượt xé qua các tờ khác. Khi xé được mười tờ hẳn không chịu đựng nổi nữa, nhắm nghiêng đôi mắt lại. Nhưng

tôi vẫn không tha, cứ đem lại kê gần tai hẳn xé nữa. Hẳn lỏng lỏng lẩn đi, cố tránh khỏi nghe tiếng xé. Hề hẳn úp tai này xuống giường thì tôi kê vào tai kia xé nữa không thôi.

Mọi người lẳng lẳng ngồi nghe Nam-Cầm kể, ai ai cũng lộ vẻ buồn buồn, chau mày suy nghĩ. Trong óc mỗi người tưởng tượng hình dáng Dương-Khang cơ quắp đang nằm lẩn lộn sắp chết trên giường, bên cạnh một cô gái mặt đẹp như hoa, mắt dầy uất hận, hai tay xé giấy như để trút hết nỗi căm hờn, trên môi nở nụ cười thích chí.

Mục-Niệm.-Từ tuy oán ghét Dương-Khang, nhưng cũng không chịu nổi cảnh tượng ấy. Nàng thờ lên dòn dập từng hồi, đôi mắt tròn gằn rạch khòe, muốn ra tay hạ sát Nam-Cầm mới đã giận.

Bồng-Tần-Nam-Cầm đổi sắc mặt kể tiếp :

— Thừa ân công và nhĩ vị tỷ tỷ, trong lúc ấy, cặp mắt của hẳn đang lơ lơ bồng sáng lên và ngó đảo đảo, hình như hẳn nghe tiếng động lạ từ xa xa. Tôi cũng ngừng xé nghe ngóng, quả nhiên bên ngoài có tiếng chân người dòn dập có cả tiếng nói thì thào theo gió vọng lại.

Mặc dầu hẳn cố ý kêu van xin nước để che lấp không cho tôi nghe rõ tiếng chân đi, nhưng tôi đã lắng tai nghe rõ tiếng nói và người đi càng lúc càng gần thêm.

Bồng có tiếng chười thề :

— Mẹ kiếp hai tên tiểu tử, núp bóng mẹ Thần-Toán-Từ-Anh-Cô đã trốn mất nơi nào rồi tìm mãi không ra ?

Một tên khác nói xằng giọng :

— Thì bọn này rõ nghe theo lời ta, cho một mỗi lứa đôi phang-tá nhà này là xong. Dầu có mẹ Thần-Toán-Từ-Anh-Cô và hai đứa oát con ấy cũng làm mỗi chỗ thần hỏa nhà thôi.

Nhưng một gã khác cất tiếng dè dặt lại :

— Không nên đâu. Mẹ Thần-Toán-Từ-Anh-Cô làm mưu nhiều trí võ nghệ cao siêu, nếu chúng ta đột mà không hại được hẳn, tất nhiên gieo vạ cho Bang Thiết-Chương rồi còn gì ?

Nghe lời bàn tán tôi biết ngay là bọn tay chân bộ hạ của Thiết-Chương-Bang, lo sợ bọn chúng vào đây, sẽ giải cứu tên dâm tặc. Tôi bồng nghĩ ra một kế, cầm miếng bát vỡ thật nhọn làm le trông tay và dự định nếu quả bọn chúng kéo vào đây tôi sẽ dùng mảnh ấy chọc lủng họng Dương-Khang giết hẳn trước rồi đâm luôn vào họng mình để tự sát sau.

Đề Dương-Khang không thể kêu gọi bọn chúng được, tôi xé một vạt áo tống vào mồm hẳn, rồi đem mảnh bát kê vào yết hầu hẳn chực đâm cho rồi.

Nhưng khi tôi sắp sửa ra tay thì tiếng nói và tiếng vỗ ngựa của bọn này đã đi xa dần rồi không nghe nữa. Bọn bộ hạ của Bang Thiết-Chương đã đi vòng quanh ra phía sau nhà người nông phu rồi đi luôn lên trên núi.

Chờ cho bọn này đi thật xa, tôi rút giẻ trong mồm hẳn ra rồi mang sách lại kê bên tai hẳn xé nữa.

Thình lình có tiếng mở cửa phía trước. Tôi giật mình dừng tay chấy lại khe cửa dorm ra, thấy vợ chồng người nông phu kê cắm vào người vác cuốc đang mở cửa ra đồng làm ruộng. Khi ấy mặt trời đã lên cao lắm rồi.

Tôi yên tâm, cầm cuốn sách định đem lại xé đề trên hẳn nữa, bỗng từ phía trước vang lên mấy tiếng bộp bộp khe khe hình như có tiếng gậy sắt của ai đang chọc trên nền đá từ xa dội lại.

Tôi vội vàng chạy lại cửa sổ nhìn ra ngoài. Từ phía đông có một đoàn người đàn ông đang nắm tay nhau sờ soạn bước nhẹ nhẹ, chỉ một người đi trước cầm gậy sắt chọc xuống đất để dò đường mà thôi.

Tôi nhìn thấy bọn này toàn là những người mù, nhưng mặc toàn y phục trắng, máu đỏ loang cả áo, hình như họ vừa bị thương tích do trận đánh nhau vừa rồi.

Hoàng-Dung vừa nghe tôi đẩy võ tay nói lớn :

— Đúng là bọn xà nó của Âu-Dương Công-tử rồi.

Nam-Cầm nhìn Quách-Tĩnh rồi nói :

— Cách đây độ một tuần, Quách Âu công cùng tôi leo lên cây bả Hổ điều, chính tôi nhìn thấy rõ hỏa điều mọc mắt bọn này, khiến bọn rắn không người điều khiến chạy tán loạn trong rừng, vì vậy nên vừa gặp lại bọn chúng, tôi đã nhận được ngay, quả đúng như lời chị Dung vừa nói. Vì ngại bọn này vào giải thoát cho tên dâm tặc nên tôi lết đất nhét mồm hẳn lại và kê miếng mè nhọn vào cổ họng hẳn, định hạ sát, thì bỗng tên xà nó đi đầu đã tới trước cửa nói lớn :

Chúng tôi mù loa đôi khác, xin bà con như lòng thương bố thí cho ít cháo cơm đê đê.

Khi ấy tôi nhin thình không nhìn, mà tên Dương-Khang cũng ngất lịm đi từ lúc nào.

Kêu gào một chập lâu không thấy ai trong nhà trả lời, bọn chúng bảo nhau :

— Hình như chủ nhà đi vắng cả rồi, hay là chúng mình cứ vô đại may ra tìm được thức gì ăn tạm đê đê chứ biết làm sao bây giờ.

Thấy bọn ấy dự định vào nhà, tôi suy nghĩ :

— Bọn này toàn là những tay chuyên môn luyện rắn, nếu chúng vào đây, gặp lúc tên dâm tặc tỉnh dậy cầu cứu, chúng sẽ có thuốc giải cứu, chừng ấy biết liệu sao, chỉ bằng mình cản trước hay hơn. Nghĩ vậy tôi chạy lại gần cửa lên tiếng hỏi :

— Ai đó, muốn hỏi gì ?

Bọn xà nó lễ phép đáp :

— Thừa cô nương, chúng tôi lỡ đường bị đói, mong cô nương

Một tên trong bọn còn được một lạng bạc, cầm đưa cho tôi nói :
— Chúng tôi còn ít tiền xin có nương vui lòng cầm lấy và mua hộ cho một ít gạo.

Tôi đáp :

— Xin các ông cứ ngồi nghỉ, tôi sẽ thôi cơm cho ăn. Bạc xin cắt đi để dùng vào việc khác. Không bao nhiêu, tôi sẵn lòng ủng hộ các ông cũng được. Xin các ông hãy đi theo tôi.

Tôi dẫn họ ra nhà sau lấy gạo nấu cơm cho họ ăn cho chóng để họ bước đi cho rồi.

Cả bọn ăn uống xong xuôi, sửa soạn lên đường, bỗng nhiên Dương-Khang cũng lên một hồi trên nhà lớn. Tôi vội vàng chạy lên xem thử thấy bên đang ngồi nhóm trên giường, mặt mày tái xanh, không còn tý thần sắc nào, tay ôm bụng, tay khoát lia lịa là lớn :

— Trời ơi, Âu-dương Công tử, Chúa tể Bạch-đà-sơn Tây vực, ngài đó sao ?

Tôi sợ hãi nói to bọn kia nghe được sẽ bắt lợi cho mình, mặc dù tôi không biết Âu-Dương công-tử là quý hay người, cho nên vội vàng lấy chân trộm dấu hân, vật tề luôn xuống giường buộc im mồm lại.

Nhưng không hiểu vì sao lúc ấy hân mạnh vô cùng, chỉ vàng mọi cái dây tôi lẩn cù xuống đất rồi thét lớn :

— Xin Âu-dương Công-tử tha mạng cho tôi, tôi trót đại xúc phạm tội ngài. Trăm lạy ngài Bạch-Đà-Sơn chúa.

Lúc ở trong đêm X, a-Cô tại Ngưu gia trang, Hoàng-Dung Quách-Tĩnh và Mục-niệm-Từ đã chứng kiến Dương-Khang dùng mưu dao đâm chết Âu-dương Công-tử, nay bỗng nghe Nam-Cầm thuật lại như vậy thấy đều rợn óc cùng mình. Hoàng-Dung vốn thù sự ma, nên vội-vàng thụt ngò vào chính giữa Nam-Cầm và Niệm-Từ đây Quách-Tĩnh ra phía sau lưng để báo-vệ. Tuy vậy nàng vẫn chưa yên tâm, đôi mắt cứ ngó lơ-liên, thu người vào lòng Quách-Tĩnh. Ngồi một lát định thần xong nàng báo Nam-Cầm :

— Thôi hãy giữ chị cứ kể đi. Tỉnh Ca, anh làm ơn ôm giùm vai em cho đỡ sợ.

Quách-Tĩnh điềm-nhiên mỉm cười choàng lấy hai vai Hoàng-Dung như bế một em nhỏ. Thật tình Hoàng-Dung muốn lợi-dụng cơ-hội để đùa cho vui, chứ kỳ thật nàng cũng hiểu làm gì có hồn ma, yêu quý ?

Nàng thừa hiểu sơ-dĩ Dương-Khang lập mẹo giết Âu-dương Công-tử là do cơn ghen vì Mục-niệm-Từ thục đây, chứ thật ra Khang sợ chủ châu Âu-dương-Phong hơn cạp dũ.

Vì bị nọc rắn công phat suốt đêm, thần trí Dương-Khang rối loạn, lại thêm Nam-Cầm xé rách quý chọc tức làm căng thẳng thần kinh, nên trong lúc gần chết bỗng nhớ lại hình ảnh Âu-dương Công-tử trước khi chết còn trợn mắt, đưa hai tay như muốn bóp cổ mình, cho nên

vừa thấy dạng Tân-Nam-Cầm, Dương-Khang hoảng kinh làm tưởng là hồn ma của Âu-dương công-tử trở về đòi mạng, vội vàng la hét cầu xin tha mạng.

Nam-Cầm đang kể, thấy Hoàng-Dung ngồi gọn trong lòng Quách-Tĩnh, đôi-được, quàng vai che chở, cảm thấy cõi lòng xót xa, tự nghĩ :

— Tại sao cũng cùng đàn bà trẻ đẹp như nhau mà người ta may mắn được người chồng hiền ngoan ngoãn như vậy, còn phận mình trái lại chỉ gặp toàn những chuyện ngang trái đau lòng, bị đời đầy đọa : Ông đã chết, nhà cửa tan nát, tâm thần hoen ố, đường đời mù mịt không chỗ tựa nương... Nam-Cầm càng nghĩ càng thêm cay đắng. Tuy nhiên nàng cũng cố dần lòng kể tiếp :

Vì Dương-Khang kêu tên Âu-dương Công-tử quá to, bọn xà nỏ nghe được cũng ngạc nhiên là lớn :

— Ủa, Âu-dương Tiểu-chủ đâu rồi, đại lão gia đã đẩy công tìm Tiểu-chủ mãi mà không gặp được.

Thế là cả bọn kéo nhau sửa soạn lên nhà trên.

Thấy sự việc đã bại lộ, tôi nghĩ không tiện ở lâu, hơn nữa việc oan cừu như thế cũng tạm yên cho nên tôi nhân lúc chúng múa may hỗn loạn, lạng lẽ ra sau trốn thoát, nhắc cho bọn xà-nỏ đuổi mù với Dương-Khang con nhau hay giết nhau tùy ý.

Bước ra khỏi nhà, tự nhiên tôi muốn được sống, nên cứ dựa theo đường mòn chạy mãi. Không hiểu vì trời xui đất khiến thế nào thôi cơ tôi để chân đến một toà trang viên nhỏ, tư bề hoang vu ỉ tịch. Nơi đây tôi đã gặp chị Mục-Niệm-Từ đang nằm mê man vì ốm nặng.

Cùng bọn đồng thuyền, tôi cảm thông với hoàn cảnh chị Mục, nên tình nguyện ở lại nơi đây lo việc thuốc thang chăm sóc cho chị.

Thấy chị cũng đồng hoàn cảnh đau khổ như mình, lại sớm giã ngộ tu hành, nên tôi cũng thỉnh cầu Đạo-Cổ chấp nhận làm đồ đệ thứ hai. Tôi đã xét kỹ, trong lúc này chỉ có việc tu hành là giải quyết được mọi điều ồn thoả. May sao chỉ vài ngày sau bệnh tình chị Mục được thuyền giảm cho nên...

Mục-niệm-Từ bỗng ngẩng lời Nam-Cầm :

— Sau đó tấp mành giả-ra sao, xin tiếp tục kể hết, nghe thử, đừng nói qua chuyện khác nữa.

Tân-Nam-Cầm nói :

— Thì còn ra sao nữa ? Nọc rắn đã ngấm suốt một đêm rồi, chỉ còn chờ theo ông bà chứ sống sao được nữa.

Niệm-Từ trợn mắt hét lớn :

— Trời ơi, quả này quá ác độc ! Nỡ nào... Ta cần tìm đến nơi ấy xem thử thế nào...

Nói xong nàng nhẩy vút ra ngoài cầm đầu chạy như bay biến theo con đường mòn không mấy chút đã khuất dạng.

Hoàng-Dung vội chạy theo hết lớn :

— Chị Mực, còn chi nữa mà chị lại tìm, nay đã hơn ba ngày rồi làm sao sống được nữa, hãy lại đây em có chuyện muốn bàn cùng chị.

Mực-niệm-Từ chỉ còn nghĩ đến Dương-Khang, cho nên mặt Hoàng-Dung kêu réo vẫn làm ngo, vận sức vào chân, phi thân vùn vút qua đầu núi, trong chốc lát đã biệt dạng vào đám mây mờ xa xa.

Quách-Tinh Hoàng-Dung và Nam-Cầm cũng hiểu rõ lòng của Niệm-Từ đối với Dương-Khang, dù sao vẫn chưa dứt hẳn, mặc dầu Dương-Khang đã quá hư hỏng không còn phương thế nào cứu vãng nữa. Cả ba cùng lắc đầu thờ dài than giùm cho số mạng hồng nhan, đã thoát to quy y nhưng không vẹn kiếp, và trong đồng tro tàn vẫn còn đượm lửa yêu đương.

Nam-Cầm sụt sùi than rằng :

— Quách ăn công, cũng may trời xanh xui khiến giờ phút này còn gặp lại ân công để thổ lộ hết những điều quá khứ...

Nàng ngừng nói, đưa tay vào bọc rút ra một cuốn sách bị xé rách mấy tờ đầu, kính cầu hai tay trao cho Quách-Tinh và nói tiếp :

— Sách này tôi đã trót xé hết mấy đương, không biết giá trị nó ra sao; nhưng cứ như thái độ của Dương-Khang thì có lẽ đây là một cuốn sách vô cùng quý giá, cho nên hẳn đã đọc mà mang quên ăn quên ngủ. Hôm nay xin kính tặng ân công để xem và xử dụng.

Quách-Tinh cầm sách chưa kịp mở xem, nhìn Nam-Cầm hỏi :

— Bây giờ cô nương định đi về đâu ?

Tân-Nam-Cầm rầu rầu đáp :

— Hy-vọng duy-nhất của tôi là được gặp lại ân-công lần cuối cùng, và bây giờ cũng đã thỏa-mãn lắm rồi. Giờ đây thân này có trôi dạt đến đâu cũng không quan-hệ lắm. Trước khi giã-từ ân-công tôi chỉ có một lời thừa lại là bọn Thiết-Chương Bang lúc nào cũng cố tìm mọi cách hãm-hại nhị vị, vậy xin ân-công khả lưu-tâm đề-phòng cho lắm. Hoàng-Dung vui-vẻ nói :

— Xin cảm-tạ lòng tốt của đạo cô. Nhưng tôi xin hỏi một điều : vì sao đạo cô biết tên tôi là người của Bang Thiết-Chương ?

— Khi tôi bị bọn Thiết-Chương Bang bắt nhốt vào lồng trúc có phải hai tên khiêng đến cho Dương-Khang, mà tên này là một trong hai đứa nên đến nay tôi còn nhớ mặt.

Hoàng-Dung nhủ mấy suy-nghĩ một chặp, đã tìm ra cách đối-phó với tên này rồi, nàng định nói chuyện thì Nam-Cầm đã nói tiếp :

— Khi chị Mực-niệm-Từ vừa qua khỏi cơn sốt cô bạn cùng tôi là hai đứa sẽ đi về hướng Đông, tình-cờ may mắn khiến hai đứa đến đầu-điền lại gặp được hai vị, kể đến nhận-diện được tên tôi đó này. Âu cũng nhờ thời may do trời nhờ phước nên mới gặp lại ân-công. Nàng nói xong cúi đầu chào Hoàng-Dung để từ-biệt rồi sực xuống

cúi đầu lạy Quách-Tinh và thôn-thức nói :

— Kính chúc ân-công trên đời hành-hiệp gặp được nhiều may-mắn và sống lâu, liền nở xin bái biệt từ nay.

Quách-Tinh cảm-đồng quá, chẳng nỡ câu nam-cử thọ thọ bất thân đưa tay đỡ nàng dậy, rồi ngậm-ngùi chẳng biết nói sao cho phải; thời may Hoàng-Dung đã đỡ lời :

— Chị Nam-Cầm, tại sao lúc này chị không cùng chúng em về luôn Giang-Nam có hay hơn không ?

Nam-Cầm rầu rầu lắc đầu đáp :

— Em rất cảm-kích tâm-động của chị, nhưng em định trở về quê cũ, tại chốn rừng xanh khi ông em từ-nạn.

Hoàng-Dung khuyên-giải :

— Nhưng nơi ấy có còn ai nữa mà chị trở về ? Trong cảnh rừng xanh, một mình một bóng làm sao sống được, chi bằng chị cùng đi với chúng tôi thì hay lắm.

Nam-Cầm đáp :

— Từ khi mở mắt chào đời em đã quen sống cô độc rồi. Hình như hóa công đã sinh ra em để chịu cảnh đời lẻ loi chiết bóng. Số mạng sao xin chịu vậy chớ biết nói sao ?

Hoàng-Dung nghĩ chừng nào cũng xót thương cho Nam-Cầm chừng này, nhưng vì nàng đã quyết chí không biết nói gì hơn, vội nhìn Quách-Tinh như đề cầu cứu. Quách-Tinh cũng thừa hiểu nhưng không nói được lời nào, chỉ đưa mắt nhìn Nam-Cầm. Ngay khi đó Nam-Cầm cũng đang hướng về phía chàng.

Bị bốn lần nhử tuyến của hai người nhìn mình chòng chọc, Quách-Tinh đứng sững người, ngờ ngẩn mãi không biết nói sao. Chàng buồm rầu nhìn theo bóng Nam-Cầm ôm gói lưng, thừng bước đi, mỗi lúc một xa dần, khi sắp đến ngõ rẽ mới vội vàng nói với theo :

— Xin chúc cô nương... mạnh giỏi và đừng... tự vận đậy nhé ! Nam-Cầm quay đầu nhìn lại, mỉm cười gật đầu rồi đi luôn.

Quách-Tinh và Hoàng-Dung đứng hoằng hoằng nhìn theo bóng người thiếu nữ vô phước khuất dạng dần trên con đường cát bụi xa xa...

Thình lình Quách-Tinh nhớ ra chuyện gì đó bèn vội gọi lớn :

— Cô nương... Tân cô nương, khoan đã.

Điết Quách-Tinh gọi mình có việc gì cần kíp, Nam-Cầm đứng chân đứng yên lặng tại nghe chứ không quay trở lại.

Quách-Tinh dắt tay Hoàng-Dung chạy đến gần Nam-Cầm nói :

— Tôi đã biết khu rừng ấy rất heo lánh và hiểm độc, không hiếm gì kẻ manh tâm phá rối và hiếp đáp. Nếu cô nương quyết tâm trở về làm sao sống nổi ? Nếu gặp bọn bất lương thì làm sao chống lại nổi ?

Nam-Cầm cúi đầu than nhỏ :

— Thì cũng đành liều cho số mạng chớ biết tính sao. Thời buổi

loạn ly, thân gái yếu mềm, mọi việc cũng đành phó cho Trời Phật !

Quách-Tĩnh do dự một chút rồi ngập ngừng nói :

— Nhân tiện đây tôi muốn truyền lại cho cô nương một vài ngón võ nhẹ để phòng thân. Nếu cô nương chịu khổ luyện thì cũng đủ chống cự lại năm bảy tên lưu manh muốn gây chuyện và hãm hại trong hoàn cảnh có thể bơ vơ.

Nam-Cầm suy tư một chút rồi quay lại nhìn hai người lộ nét vui mừng đáp :

— Ân-Công đã có lòng đoái tưởng, tôi xin thành thật bái nhận và xin hết sức cố gắng.

Trả lời xong nàng đứng nhìn, nét mặt rầu rầu như cảnh liễu rũ. Quách tuy có ngạc nhiên nhưng vẫn làm theo lời đã hứa. Chẳng đem các phương pháp luyện nội công xưa kia đã được Don-dương-Tử Mã-Ngọc chân truyền, gồm trên mười thế dạy hết cho Nam-Cầm.

Nhờ bầm chất thông minh cho nên chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Nam-Cầm đã hiểu và thuộc lâu phần lý thuyết. Nàng đem ra biểu diễn cho Quách-Tĩnh xem và chỉ về thêm những chỗ sai lầm.

Quách-Tĩnh thấy vậy vui vẻ bảo :

— Với mười ngón công phu này, Cô nương già tâm tập luyện trong một thời gian, tôi chắc chắn chỉ cần một cái múa tay hay một nhát đũa chầu cũng đủ sức hạ được năm bảy người đàn ông lực lưỡng hoặc gây cho chúng bị thương là khác nữa.

Nam-Cầm vẫn giữ vẻ mặt trầm lặng, buồn buồn, cúi đầu từ từ rồi quay mình chạy đi luôn.

Chờ Nam-Cầm chạy khuất dạng rồi, Hoàng-Dung quay lại nhìn Quách-Tĩnh mỉm cười nói :

— Quách-ca, em mừng cho anh vừa kết nạp được một cô học trò ngoan và xinh đẹp.

Quách-Tĩnh cười chột :

— Anh không bao giờ có ý định thu ai làm đồ đệ đâu. Anh chỉ hy vọng giúp cho cô ấy biết đôi thế võ căn bản để phòng thân, chống lại với những hạng người xấu để yên thân sinh sống và... tu hành. Hay chẳng qua là một công tác từ thiện mà thôi.

Hoàng-Dung cười mỉa và chế chàng :

— Anh quan niệm cuộc đời quá ư đơn giản và dễ dàng quá. Chỉ có mấy ngón võ nghệ sơ sài của anh mà đã đủ sức ứng phó với bao nhiêu kẻ xấu tách được sao ? Cứ như anh, kẻ ra cũng đã là một tay võ nghệ tuyệt vời, trên đời hiếm người bì kịp, ngoài ra anh lại khoẻ mạnh, thân hình to lớn, da dẻ chịu đựng, giỏi chịu đòn, đã chắc gì thoát khỏi sự áp bức phá rối của những kẻ ác tâm hay chưa hưởng chi năng là một cô con gái liễu yếu đào tơ với vài ba thế võ mới học.

Quách-Tĩnh nghiệm lại thấy lời Hoàng-Dung quả nhiên chí lý,

mặc dầu là câu nói móc mìn nhưng rất thực-tế. Chẳng bằng hỏi nhờ lại phật, mìn, từ khi bắt đầu học võ đến nay, trải biết bao trận đòn chí mạng, mặc dầu bản-lĩnh có phần tiến-bộ rất mau, nhưng càng giỏi càng bị đòn nhiều, học càng sâu, càng gặp nhiều đối-thủ lợi-hại. Hơn nữa càng xong-xào trong cuộc đời thực-tế chừng nào, càng thấy óc mìn còn ngu dốt quá xá. Mỗi một kinh-nghiệm học thêm là thân-thể phải chịu đựng một cuộc thử lửa trầy da sứt thịt ! Quả đúng với phương châm : « càng đi càng biết, càng học càng thấy mình còn dốt » !

Chàng chép miệng thở ra rồi đáp :

— Anh rất cảm ơn về lời chế dầy ý-nghĩa xây-dựng thực-tế của em. Chúng ta đã xấu số gặp thời ly-loạn, mạng người không bằng mạng con chó. Nhưng nếu đem so-sánh thì con chó còn được cái điểm trung thành, chứ bọn vua tôi quan lại ngày nay quả thật còn thua cả chó, vì chúng đã nỡ mất-tâm công giặc về phá nước non nhà. Chúng ta đã mang danh con người có lý-trí và nhân-tình thì đâu gặp việc khó cũng không nẫu lòng bỏ dờ, phải bền gan chịu đựng quyết-tâm tiêu diệt tới kỳ-cùng.

Thấy Quách-Tĩnh lý-giải đàng-hoàng, ngôn-ngữ có phần tiến-bộ hơn xưa, thì Hoàng-Dung có bụng mừng thầm, hân-hoan nói :

— Anh khá lắm, hay là chúng mình trở lại hạ sát con chó xấu đi cho rồi.

Quách-Tĩnh ngờ-ngác không hiểu gì hết, hỏi lớn :

— Ủa, chó nào đâu ?

Hoàng-Dung cười xòa đáp :

— Chó không biết nói đấy.

Quách-Tĩnh ngạc-nhiên hơn nữa hỏi :

— Chứ có chó nào nói được đâu nào ?

Hoàng-Dung cười ngoặc-ngheo, lấy tay chỉ lên miệng rồi chỉ ngay về phía từ-diêm bên bờ sông nói :

— Chó già cầm đũa, anh không nhớ sao ?

Quách-Tĩnh chợt hiểu ý cười hề hề đáp :

Em cứ đùa hoài lộn đầu có biết. Bây giờ anh nhớ ra là tào già già cầm đũa. Được chúng ta đi bắt chó, nhưng khoan giết đi nhé, vì số-dị họ cũng là nạn-nhân của chế-độ thối nát của nhà Tống nên mới đi ăn cướp, làm giặc, chó giết tội-nghiệp.

Hoàng-Dung phụng-phịu đáp :

— Không thể tha hẳn được. Anh không nhớ tên Cửu-thiên-Nhận đánh em gần bờ mạng, lúc nào em cũng muốn xé xác hân mới hả dạ. Nếu không đánh được hẳn thì ít nhất cũng phải giết bọn tay chân bộ hạ nó mới hả giận. Em lúc nào cũng vâng theo lời anh không sát sanh, nhưng đối với bọn cướp của giết người em không thể nào tha thứ được. Hề chộp được tên nào là cho về hậu Diêm-chúa đũa ý mà thôi.